

Nyerteskedési iroda:
Brassai utca 60. sz. alatt,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó-hivatal:

Pollák Mór könyvnyom-
dája, hová a hirdetések és
előfizetési pénzek bérmen-
tesen intézendők.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap,
a háromszéki „Háziipar-egylet“
és a s.-sztyörgyi „önkéntes tűzoltó-egylet“ hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
kint kétszer:
szombán és szombaton
Előfizetési feltételek:
helyben háshozhordva vagy
vidékre postán küldve:
Egész év . . . 6 ft. — kr.
Fél év . . . 3 ft. — kr.
Negyed év . . . 1 ft. 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos postaiórát, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyitlő sor 18 kr.

Előfizetési felhívás

„NEMERE“

című politikai, társadalmi és közgazdasági lap
VII. évfolyam III. negyedére.

Előfizetési feltételek:

Julius—december . . . 3 ft. — kr.
Julius—sept. 1 „ 50 „
Külföldre fél évre . . . 4 „ — „

Az előfizetési pénzek a „Nemere“ kiadó-
hivatalának Pollák Mór könyvnyomdája
Sepsi-Szentgyörgyön küldendők

Előfizetőink szívesen kérjük előfizetéseiket
megújítani, miután felesleges példányokat nem nyom-
mattathatunk.

A „Nemere“ kiadóhivatala.

Egy őszinte és utolsó figyelmeztetés a székelyekhez.

Másfél éve mult el annak, hogy felhívtam
Háromszék t. értelmiségét arra, hogy alakita-
nánk egy egyesületet, mely céljait a háziipar
fejlesztését tűzte ki.

Felhívásomat siker koronázta. Az egyesü-
let megalakult.

Az egyesületnek működési tervrajzában én
első helyre állítottam a szövészeti ipar fejleszté-
sét a versenyképességig, és így első perctől
kezdve minden törekvésem oda irányult, hogy a
szövészeti ipar fejlesztésének legelső és leg-
nékülözhetetlenebb feltételét teljesítsük, azaz ál-
lítsuk fel a fonódát.

A ki tudja azt, hogy mit tesz kézzel vagy
rokkával fanni, az tudni fogja azt is, hogy ezen
munka mily végtelen lassu és mily ügyesség

TÁRCA.

Sápadt a hold . . . *)

Sápadt a hold felhős égen;
Sápadt a szeretőm régen,
Epekedik, harmatot sir,
Engem sirat — mondja a hir.

Ne sirj, ne sirj, nem róvóm fel,
Téged se felejtetek el;
Csak azt várom, hogy magadtól
Hozzáam egy igazi szót szólj!

Paula grófnő.

— Beszély. —
Írta: Aigner Ferenc.
(Folytatás.)

— Miben lehetek szolgálatára? — kérdé erre
udvariasan a fényképész.

Paula mintha egy percre visszanyerné önruralmát.

— Kérem, nekem egy mellképre lenne szűkád-
gem, — mondá nyugodt hangon és egy székre tele-
pedve gondolataiba mélyedt.

— A grófnő most parancsolja?

— Rögtön, azonnal!

A fényképész meghajolt s műszereit rendezte.
De ezalatt nem szünet meg élénk figyelemmel kísérni
látogatónője minden mozdulatát.

Paula rá sem nézett. Szomoruan ült helyén.
Kelleme, csengő hangon egy kedves dallamot kezdett
énekelni. Ez azonban csak rövid ideig tartott. Egy-

*) Mutatvány „Tóth Ede összes művei“ 1851., melyekre
még folyóirat lehet előfizetni Aigner Lajosnál. Ára a 3 kötetnek
arcképpel fűtve 4 frt. díszkötésben 6 frt.

kívántatik ahhoz, hogy valaki 40-es vagy 30-as
gyapot- akár len- vagy kenderfonalat előállit-
hasson. És így első pillanatra át fogja látni,
hogy az esetben, ha egy asszony vagy leány
azon idő alatt, míg a meglehetősen egyenetlen
fonal elkészítésével fáradoz, a szép egyenlő fonat
szőtheti, idejét haszníthatatlanul jobban fogja
értékesíteni, főleg akkor, ha ahelyett, hogy
vásznot vagy egyéb szőstést bizonytalan ve-
vőnek készítené, a fonóda bizonyos megrende-
lésére fogja az ettől nyert fonalat feldolgozni.

De tovább menve a magyarázatban, tudni
kell még azt is, hogy a kézi szövészettel, bi-
zonyos cikkekben, ha ez háziipar gya-
nánt kezelik, semminemű gyári szövészet sem
állja ki a versenyt, mert míg a gyárosnak egy
vagy kétszáz szövőszék felállítására és azoknak
mozgásba hozatala s folytonos hajtása általunk
alig képzelhető tőke befektetést igényel, addig
száz vagy kétszáz szövőszéknek ugyanannyi
családnál való elhelyezése, s hajtása aránylag
semmibe sem kerül, mert a mostani szövőszékek
mindenike 5—6 forintos készülékkel a legszebb
sima vázson készítésére alkalmasá válik, míg a
mintázott szöveteknek megfelelő szűkeket a szé-
kely ember maga fogja megépíteni, a munka
pedig ahelyett, hogy pénzbe kerüljön, az eddig
ki nem használt, vagy legalább téves felfogással
használt időt értékesíti vagyis teszi pénzzé.

Es most kérdem: mi kívántatik ahhoz hogy
az első kísérlet megtétsék? Hogy a tőke az
ilyeszerű vállalatokhoz bizalommal viseltessék?

Semmi egyéb, mint 75,000 forint.

Ezen hetvenöt ezer forintot, melyet mellé-
kesen legyen mondva a megalakult egyesület
5%-al kamatbiztosíthat — első sorban a Szé-
kelyföldön, azután a Székelyfölddel oly szoros
kapcsolatban álló Brassó városában, végre az
egész országban szétszórva élő barátjainál a
székely nemzetnek kellene ötven forintos, tíz
hónap alatt részletekben befizetendő részvények
utján beszerezni.

*szere tévelygő tekintetet vetett maga körül s gyorsan
izléses hajfonadékának kibontásához fogott.

A fényképész inkább számalommal mint kíván-
csisággal szellette.

Paula ingerülten rákiáltott:

— Még nem tudott elkészülni?!

— Rendben vagyok! — vizonáz a fényképész
s Paulához ment. — Nagysád engedelmével, — foly-
tatá, miközben a grófnő fejének, karjainak iparkodott
előnyös állást adni.

— Hagyjon nekem békét! — utasítá el magától
Paula a fényképészt, ki erre műszerei mellé tért visz-
szá, hogy megkezdje művészetét.

Paula ismét énekelni kezdett, egyszer vígan, majd
szomoruan, amint váltakozó kedélyállapota megengedte.

Az éneket nemsokára félbehagyta. Felugrott he-
lyéről és szobrási melléről izgatottan tépdeste le a
drága selyem öltönyt s a másik pillanatban csak fehér
batiz inge fűdte heblét.

A fényképész elsápadt e jelenet láttára s Paulá-
hoz rohant.

— Grófnő! én ezt nem engedhetem meg! —
nyilatkozta ki szilárd elhatározással.

— Maga igazán megbolondult! — felelt vissza
Paula s felkacagott mint egy örült.

— En természetes mellékpomat akarom! Ebben
csak nem akadályoz meg engem?!

— Más talán nem; de én igen!

— Ez furcsa! Ez hihetetlen! Ön másképp gon-
dolkoznak, mint a többi férfiak? — kérdé elcsodál-
kozva Paula.

— Nem kutatom, hogy mások miként gondolko-
znak e tekintetben, de az én műtermemből ki van zár-
va minden, mit az izlés, a józan ész kárhoztat.

Paula mereven szemlélte a fényképészt. De a
jövő pillanatban tovább folytatta öröngését, és mielőtt
a fényképész megakadályozhatta volna, letépte koblé-
ről a finom batizt, és ott állott a „szép özvegy“ mez-
telen vállakkal, mint egy istennő, kinek elragadó főn-
séges lénye előtt porba hull a legbüszkébb férfi is
egy mosolyáért.

Lehet-e ez? Lelkemnek tántoríthatlan meg-
győződése: hogy lehet, csak akarni kell.

És mégis mily aggodalommal néztek a jö-
vőbe! Mily félve gondolok ez ügyre, melytől
egy egész jövő, melytől a székelység legbizto-
sabb segítsége várható.

S valjon miért ez aggodalom, miért e fé-
lelem ama lelkesedés után, mely engemet 1876.
aug. 30-án és ez év március 24-én egészen el-
szédített?

Elmondom röviden.

Ösmerem ugyan nemzetem szalmatüzét, ös-
merem ama zibbasztó viszonyt, mely egész társ-
adalmunkat átlenge és hasznos munkásságában
nem egyszer gátolja; de mégis menthetlennek
tartom azt, hogy:

midőn a kivitelre kerül a sor, a legérde-
keltebb egyesület tagjai egy félnapi tanácsko-
zásra egybe nem gyűjthetők, mit fényesen lát-
tam e hó 5 és 6-án bebizonnyitva;

midőn azok, kiknél az önbizalom kellene
hogy erőt adjon, a priori kétségbe vonják, hogy
a székelység képes volna 75 ezer frtot anyagi
jóléteért önmagának hitelezni akkor, midőn őket
külföldről és a kormány segélyéről biztosít-
ják; és

midőn tudniok kellene a székelység vezé-
reinek, hogy az anyaországban az őszinte von-
zalom és rokonszenv a székelység iránt soha egy
percre sem szűnt meg.

Mióta a háziipar terjesztő székely egyesü-
letet megalakítani sikerült, figyelemmel kísértem
és kísérem ennek munkásságát, és azt láttam,
hogy a legszentebb ügyet, melyet kezbe vett,
a társadalom csak mellékesen kezelte. — Ha-
ny egyéb akár komoly, akár mulattató ok össze-
gyűlni, akkor ezen ügynek is jut néhány perc,
ha nincs egyéb ok, akkor a központhoz két
mértföld távolnyiról sem lehet embert kapni,
sőt a városban élő egyéneket sem lehet össze-
szedni két órai tanácskozásra, miből természe-
tesen következik, hogy a határozat, határoza

— Nos, tetszem e? — kérdé rendkívül kihívóan
Paula a fényképésztől.

A fényképész elfordította arcát. . . Nem akarta
nézni a természet műremekét leplezetlenül. Félt az
üdvességétől, remegett a kárhoztától.

— Grófnő! én nem fogom fényképet elkészíteni,
— mondá határozottan, de szembetűnő kedvetlenség
borongott arculatán.

Paula megrendült. Gondolkozni látszott. Ekkor
halvány pírslag húzódtól arcán keresztül. Talán a
felébredő női szemérem pírja volt ez, mert oly gyer-
meteg ártatlansággal takarta el mellét mindkét
kezével.

A fényképész egy köpenyt borított fedetlen
vállaira.

Paula hálával emelte rá nagy szeméit s egy pár
könyvepp ragyogott szemében.

— Köszönöm! — mondá alig hallhatóan. S a
köpeny alatt a nagy lelki felindulástól remegett, fázott.

A visszatérő öntudat első életrnyilvánulása volt ez.

A grófnő, kitől önfeladottsága pillanatban elfor-
dult a szemérem anyyala, ismét nő lett.

Erezte, hogy vétközött önmaga ellen, és e vétek-
től a fényképész szabadította meg.

— Ön igen jó, uram! — folytató elismerőleg s
elérzékenyülve, mialatt melegen megszorította a fény-
képész kezét.

— En csupán kötelességemet teljesítettem. He-
lyemben minden lovagias férfi hasonlóan járt volna el.

— Minden lovagias férfi? Vajjon a szerelmes
férfiu is megtette volna ezt kedvesével szemben? —
kérdé feszülten Paula.

— A szerelme a lovagiasággal párosul a fér-
fiuban!

— Ön téved, uram! Ön ugy látszik, nem ismeri
tökéletesen a szerelmesek érzületeit!?

— Megmaradok állításom mellett. A tisztá, ön-
feláldozó szerelme a férfiu a legválságosabb pillana-
tokban is önruralomra inti a védtelen nővel szemben!

(Folyt. köv.)